

[Arbejdsministeren.]

somheden ikke udnyttet, idet den var og er indforstået med at antage de ledigblevne jugoslaviske kvinder fra Ålborg, i det omfang de anses for egnede til arbejdet på Silkeborgvirksomheden.

Der har altså således været samarbejdet mellem arbejdsformidlingskontorerne i Ålborg og Århus om de to virksomheders ansøgninger, og endvidere er arbejdsformidlingskontoret i Herning inddraget i dette samarbejde. Disse arbejdsformidlingskontorer har handlet i hel og fuld overensstemmelse med de regler, der gælder om dispensationer for stoppet for indrejse af nye gæstearbejdere, hvorefter der ikke kan gives dispensation til indrejse, såfremt der enten kan anvises egnet arbejdskraft eventuelt fra et andet sted i landet, eller der kan anvises egnet udenlandsk arbejdskraft, der allerede lovligt opholder sig her i landet.

Samtidig vil jeg tilføje, at det er ønskeligt i så høj grad som muligt at sikre gæstearbejderne muligheder for at finde ny beskæftigelse i tilfælde af ledighed, og jeg har derfor, også før dette spørgsmål blev stillet, bedt arbejdsdirektoratet om at udbygge samordningen mellem arbejdsformidlingskontorerne på dette område. Jeg kan derfor i det hele svare bekræftende på hr. Simonsens spørgsmål.

Simonsen: Jeg vil gerne indlede med at takke arbejdsministeren for den meget udførlige redegørelse, vi har fået for denne sag. Der er, som ministeren nævnte, ikke nogen tvivl om, at den selvfølgelig har sin oprindelse i Ålborg-sagen. Vi er enige om det princip, som vi har været enige om i diskussionen om gæstearbejderpolitikken, at selvfølgelig har danske arbejdstagere første ret til arbejdspladserne. Men der er vel ikke nogen tvivl om, at den sag, som er blevet rejst her, har givet offentligheden et indtryk af en vis form for diskrimination, som offentligheden med rette kan undre sig over.

Det var jo sådan, da vi gennemførte

gæstearbejderstoppet i november 1970, at det ikke alene havde til formål at værne danske arbejdstagere, men at det i virkeligheden også havde som formål at værne de gæstearbejdere, der på det tidspunkt allerede befandt sig i landet. Nu forstår jeg på arbejdsministeren, at de 11 piger i Ålborg allerede havde fået arbejdstilladelse, da gæstearbejderstoppet blev gennemført, og derfor falder de ind under reglerne om en vis form for opbakning.

Må jeg i forbindelse med den anden, mere principielle side af spørgsmålet spørge ministeren, om han har nogen tanker om, hvordan det vil være muligt at gennemføre en bedre samordning mellem arbejdsformidlingskontorerne. Ministeren sagde, at der i den her omtalte sag i og for sig ikke var noget kontant problem. Men jeg forstår på ministeren, når han er indstillet på at sætte en undersøgelse i gang, at der er et generelt problem. Har ministeren nogen tanker i den retning?

Et andet tillægsspørgsmål, som jeg vil kæde til her, er, om ministeren ikke mener, at arbejdsdirektoratets praksis med hensyn til, hvor lang tid gæstearbejderne får til at søge andet arbejde, når de har mistet deres tidligere arbejde, er for streng. Der er vel også her visse diskriminationsproblemer, som vi skal tage højde for, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om han ikke mener, at der er anledning til at tage denne frist op til nærmere overvejelse.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Når hr. Simonsen siger, at den opfattelse har bredt sig, at der ligesom kan ligge en vis form for diskrimination i det, der er sket her, er det nok muligt, at han har ret. Til gengæld har alle, formentlig også i denne sal, været enige om, at udstedelse af arbejdstilladelser kun burde gives i det omfang, der virkelig var behov for det, og hvor man ikke kunne skaffe dansk arbejdskraft. De vilkår kendte de pågældende altså også. Jeg mener alligevel, vi skal søge at behandle vore gæstearbejdere socialt forsvarligt og menne-